

Sygn. akt: II AKa 313/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2021 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Robert Kirejew
Sędziowie	SA Iwona Hyla SA Karina Maksym (spr.) SA Michał Marzec SA Aleksander Sikora
Protokolant	Ewelina Polok

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Będzinie Katarzyny Paluch

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2021 roku sprawy

R.B., syna H. i J., urodzonego (...) w S.

oskarżonego z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji prokuratora i obrońcy oskarżonego od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 15 czerwca 2020 roku, sygn. akt XXI K 13/20

- zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uznaje oskarżonego R.B. za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu wyczerpującego znamiona zbrodni z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 148 § 1 k.k. wymierza mu karę 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności, na poczet której na mocy art. 63 § 1 k.k. zalicza mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 12 sierpnia 2019 roku godzina 23:50 do dnia 21 stycznia 2021 roku;
- w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
- zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Katowicach) na rzecz adwokata M. R. – Kancelaria Adwokacka w B. kwotę 738,- (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym VAT, tytułem kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu R. B.w postępowaniu odwoławczym;
- zwalnia oskarżonego R. B.od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

SSA Karina Maksym SSA Robert Kirejew SSA Iwona Hyla

SSA Aleksander Sikora SSA Michał Marzec

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 313/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 15 czerwca 2020 r. sygn. akt XXI K 13/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	w apelacji wywiezionej przez prokuratora postawiono zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku poprzez błędne ustalenie, że oskarżony nie działał z zamiarem pozbawienia życia B. K. podczas, gdy działanie oskarżonego polegające na biciu pięściami i wielokrotnym kopaniu ze znaczną siłą obutymi stopami w newralgiczne części ciała pokrzywdzonego, tj. głowa, klatka piersiowa i brzuch, a nadto pozostawienie go bez udzielenia pomocy oraz doznane obrażenia, które skutkowały zgonem B. K., jednoznacznie prowadzą do wniosku przeciwnego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<ul style="list-style-type: none">• zacząć trzeba od tego, iż nie budzi najmniejszych wątpliwości Sądu Apelacyjnego ustalenie Sądu Okręgowego, iż to oskarżony był sprawcą obrażeń stwierdzonych u pokrzywdzonego, w wyniku których nastąpiła jego śmierć. Nie kwestionuje tego też w apelacji obrońca oskarżonego. Sąd Apelacyjny w pełni podziela natomiast stanowisko prokuratora zaprezentowane w pisemnej apelacji co do dokonania przez Sąd meriti błędnej oceny strony podmiotowej czynu, jakiego dopuścił się oskarżony. Nie ulega przy tym kwestii, iż odtworzenie zamiaru, z jakim działał sprawca, a więc przeżycia psychicznego, jest jednym z najtrudniejszych problemów praktyki sądowej, jeśli sam oskarżony go jednoznacznie nie ujawni. Oczywiście także jest, że zamiaru nie można domniemywać ani domyślać się. Zamiar, w tym rodzaj zamiaru, musi zatem każdorazowo zostać ustalony w sposób pewny, wykluczający jakąkolwiek wątpliwość, wszakże ustalenie zamiaru należy też do faktycznej strony orzeczenia. Oczywiście jest również i to, iż ustalenia o podmiotowej stronie czynu nie odnoszą się do czynu i sprawcy in abstracto, lecz chodzi o konkretnego sprawcę i konkretny czyn, działającego w ściśle określonej sytuacji i przy indywidualnie ustalonych	

okolicznościach. Dlatego też rekonstrukcja tego zamiaru musi być wszechstronna, dogłębna, rozważona w aspekcie całokształtu okoliczności danej sprawy, również przedmiotowych, lecz szczególnie podmiotowych, w tym stosunku sprawcy do pokrzywdzonego, a nade wszystko prowadzić do wysnucia niewątpliwego wniosku końcowego. Na kanwie analizowanej sprawy nie można uznać, aby te wszystkie warunki zostały przez Sąd Okręgowy właściwie uwzględnione,

- analiza całokształtu przedmiotowych i podmiotowych okoliczności inkryminowanego zajścia, a w szczególności właściwości osobistych i dotychczasowego trybu życia oskarżonego, pobudek jego działania, siły i ilości ciosów musiała bowiem prowadzić do przyznania racji apelującemu prokuratorowi, iż R. B. jest sprawcą zarzuconej mu zbrodni zabójstwa z art. 148 § 1 k.k., przy podkreśleniu, iż brak przyznania przez sprawcę działania z takim zamiarem nie wyklucza ustalenia, że ów zamiar rzeczywiście mu towarzyszył. Podstawę wnioskowania w tej materii powinna bowiem stanowić analiza uzewnętrzzonych przejawów zachowania sprawcy, a nie jego werbalne stanowisko. Obowiązkiem sądu czyniącego ustalenia dotyczące zamiaru jest nade wszystko ocena okoliczności wiążących się ze sposobem działania sprawcy, rodzajem użytego narzędzia, lokalizacją i intensywnością zdanych

ciosów, rozmiarem spowodowanych obrażeń, w końcu jego zachowania po popełnieniu czynu. Lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku dowodzi, że Sąd Okręgowy nie rozważył całokształtu wskazanych wyżej okoliczności we wzajemnym ich powiązaniu, co przekonuje o zasadności zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, mającego wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Odnieść się trzeba przede wszystkim do obrażeń, jakich doznał B. K. wskutek zachowania oskarżonego. Na skutek brutalnego ataku ze strony napastnika doznał on obrażenia ciała o charakterze urazu wielomiejscowego głowy, klatki piersiowej, brzucha, kończyny dolnej lewej w postaci krwiałków przymózgowych nad lewym płatem czołowym grubości 4mm, nad prawą okolicą czołowo-ciemieniowo-skroniową grubości do 14mm, w lewej okolicy skroniowo-potylicznej grubości około 6mm, wieloodłamowego złamania kości nosa, lewostronnej odmy opłucnowej, obustronnego złamania żeber IV-XII po stronie lewej i IV-X po stronie prawej, złamania pojedynczych wyrostków poprzecznych w odcinku lędźwiowym kręgosłupa, podejrzenia krwiała podtorebkowego wątroby, podejrzenia przerwania ciągłości kopuły przepony po stronie lewej, masywnej rozedmy tkanek miękkich głowy, szyi, ściany klatki piersiowej, brzucha, worka mosznowego i kończyn górnych, złamania

końca dalszego trzonu kości piszczelowej lewej, rozczłonkowania śledziony. Obrażenia te skutkowały zgonem pokrzywdzonego w dniu 21 września 2019 r. w wyniku zatrzymania krążenia, a bezpośrednią przyczyną zgonu B. K. stały się doznane obrażenia ciała o charakterze urazu wielomiejscowego (głowa, klatka piersiowa, brzuch, kończyna dolna lewa) skutkujące wystąpieniem dalszych powikłań wielonarządowych. Przy takim sposobie działania oskarżonego normalnym jego następstwem jest śmierć ofiary. Opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej co obrażeń powstałych u ofiary jest logiczna, spójna, nie zawiera sprzeczności, sporządzona została przez podmiot fachowy stwierdzający jednoznacznie, że odniesione przez pokrzywdzonego obrażenia ciała mogły powstać w mechanizmie i okolicznościach opisanych w zarzucie stawianym R.B., a zatem na skutek zadawanych ofierze kopnięć i uderzeń pięściami,

- wyniki postępowania dowodowego wskazują jednoznacznie, że zadając liczne ciosy pokrzywdzonemu R. B. używał znacznej siły, ukierunkowując zadawane uderzenia na części ciała szczególnie wrażliwe na urazy, w których koncentrują się najbardziej newralgiczne organy, istotne dla życia człowieka (mózg, płuca, serce), a aby doszło m.in. do obustronnego złamania

żeber IV-XII po stronie lewej i IV-X po stronie prawej, złamania wyrostków poprzecznych w odcinku lędźwiowym kręgosłupa, masywnej rozedmy tkanek miękkich głowy, szyi, ściany klatki piersiowej, brzucha, worka mosznowego i kończyn górnych, złamania końca dalszego trzonu kości piszczelowej lewej, rozczłonkowania śledziony niewątpliwie musiał zadawać ciosy z bardzo dużą intensywnością. Nie ma zatem racji Sąd I instancji wyrażając w treści pisemnych motywów wyroku stanowisko, że oskarżony działał jedynie z zamiarem spowodowania u pokrzywdzonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, nie zaś pozbawienia go życia. Argumentacja przywołana na poparcie tego stanowiska w sekcji 3 formularza uzasadnienia zdaje się koncentrować na tych elementach, które świadczą o braku zamiaru bezpośredniego po stronie oskarżonego, nie poświęca zaś uwagi tym istotnym elementom, które w jednoznaczny sposób wskazują na jego działanie w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia B. K., jak chociażby związanych ze sposobem ataku na pokrzywdzonego, jego intensywnością, koncentrowaniem ciosów na istotnych dla życia ludzkiego częściach ciała, ale także znaną oskarżonemu kondycję ofiary, co było łatwo dostrzegalne, bo mowa tutaj o osobie bezdomnej, skrajnie zaniedbanej fizycznie, a którą w tak brutalny sposób zaatakował i co z niezrozumiałą

wręcz zaciekleścią kontynuował niepomny sygnalizowanego przez ofiarę bólu. Pokrzywdzony bowiem jak opisywali świadkowie, którzy bezpośrednio po napaści znaleźli się na miejscu przestępstwa, ciężko oddychał, charczał, wydawał jęki, wyl z bólu (k. 24, 62, 75),

- zasady wiedzy nakazują przyjmować, że tak liczne uderzenia, zadawane z tak znaczną siłą, nie były ukierunkowane wyłącznie na to, aby spowodować obrażenia, o jakich mowa w art. 156 § 1 k.k. Zachowując się w ten sposób, oskarżony jako człowiek z przeciętnym doświadczeniem życiowym, jak też osoba prawomocnie skazana już za zbrodnię z art. 148 § 1 k.k., popełnioną w podobny sposób, musiał przewidywać i godzić się na to, że zadając ofierze kolejne uderzenia i kopnięcia kierowane ze znaczną siłą w najbardziej newralgiczne części ciała, w tym głowę, pozbawi ją życia. Działał zatem z zamiarem ewentualnym zabójstwa, choć niewątpliwie nie planowanym, a podjętym w sposób nagły. Wpisuje się to w jego osobowość dysocjalną - nieprawidłową, a także działanie pod wpływem alkoholu, od którego jest uzależniony i który z powodu odhamowującego wpływu wyzwolił w nim opisane zachowanie agresywne i gwałtowne (o godz. 2:23 stwierdzono w jego organizmie 3,98 promille alkoholu),
- zważyć także trzeba na kolejną okoliczność, która czyni uzasadnionym przyjęcie

działania R. B. z zamiarem pozbawienia życia, a było nią pozostawienie bardzo mocno pobitego, zakrwawionego pokrzywdzonego w miejscu mało uczęszczanym, skąd oddalił się zanim dotarli tam świadkowie K. S., N. N. i A. S., a o których oskarżony nie wiedział, że chcieli udzielić pomocy ewentualnej ofierze pobicia, powiadomieniu o zaobserwowanym zdarzeniu przez M. Ć.. Powyższe także świadczy o braku najmniejszego zainteresowania oskarżonego losem pokrzywdzonego, a zatem tym czy przeżyje brutalny atak, czy też nie, co także potwierdza godzenie się ze śmiercią ofiary,

- to, że oskarżony nie miał wyraźnego motywu do tak brutalnego zachowania wobec pokrzywdzonego, z którym nie dzieliły go żadne konflikty, a przynajmniej na zaistnienie takich miarodajnie nie wskazał sam R. B., w żadnej mierze nie powoduje, iż nie można mu przypisać zbrodni zabójstwa. W chwili zdarzenia oskarżony znajdował się w stanie zwykłej nietrzeźwości alkoholowej i zlekceważył powszechne doświadczenie wskazujące, iż osoba upojona alkoholem ma rozluźnione hamulce psychiczne i moralne oraz obniżony krytycyzm wobec własnego zachowania. Działanie oskarżonego w stanie nietrzeźwości nie wyłącza co oczywiste możliwości przypisania mu zbrodni zabójstwa i nie wpływa na ocenę jego wyjaśnień złożonych w toku postępowania. R.B.jest

osobą w pełni poczytalną, nie mógł zatem być nieświadomy istoty swego działania i jego możliwych skutków, nawet będąc pod wpływem alkoholu. Skoro zaś pomimo tego zdecydował się na nie, to uznać należy, że towarzyszył mu zamiar ewentualny zabójstwa (art. 9 § 1 k.k.),

- w opisanej sytuacji uznanie przez Sąd I instancji, że oskarżony zmierzał wyłącznie do spowodowania u pokrzywdzonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, o którym mowa w art. 156 § 1 k.k., zaś jego śmierć była nieumyślnym następstwem jego działania (art. 156 § 3 k.k.), nie było prawidłowym orzeczeniem o winie oskarżonego. Strona przedmiotowa przestępstwa z art. 156 § 3 k.k. zasadza się wprawdzie - tak jak w przypadku zabójstwa - na spowodowaniu śmierci człowieka, jednak zasadnicza różnica pomiędzy zabójstwem a przestępstwem z art. 156 § 3 k.k. tkwi w stronie podmiotowej czynu i polega na tym, że w przypadku popełnienia zbrodni zabójstwa sprawca ma zamiar bezpośredni lub ewentualny pozbawienia życia człowieka i w tym celu podejmuje działanie lub zaniechanie, natomiast w przypadku popełnienia czynu z art. 156 § 3 k.k., działa z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonego, a następstwo w postaci śmierci obejmuje nieumyślnością,

- konkludując Sąd Apelacyjny uznał, iż zgromadzony materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie, że oskarżony R. B. obejmował swoim zamiarem ewentualnym zabójstwo B. K. i swoim zachowaniem zrealizował wszystkie czynności tego przestępstwa. Po zadaniu pokrzywdzonemu licznych uderzeń i ciosów oddalił się z miejsca przestępstwa, nie interesując się dalszym jego losem. Sam fakt śmierci pokrzywdzonego po upływie kolejnych kilku tygodni, niczego w tym stanowisku zmienić nie może, bo jak wyraźnie wynika z opinii sądowo-lekarskiej było to efektem udzielonej pokrzywdzonemu niezwłocznie pomocy medycznej (za sprawą osób trzecich), w efekcie której funkcje życiowe były u ofiary podtrzymywane przez jakiś czas,
- w tym stanie rzeczy jako słuszny oceniono zarzut odwoławczy objęty apelacją prokuratora kwestionującego zasadność stanowiska Sądu Okręgowego przyjmującego, że R. B. wyczerpał swoim zachowaniem znamiona przestępstwa z art. 156 § 3 k.k. W konsekwencji Sąd Apelacyjny przychylił się do zapatrywania apelującego odnośnie konieczności zmiany zaskarżonego wyroku i zakwalifikowanie czynu zarzucanego oskarżonemu jako wyczerpującego znamiona zbrodni z art. 148 § 1 k.k. popełnionej w zamiarze ewentualnym,
- marginalnie przyznać należy rację apelującemu, że przyjęta

<p>początkowo w toku śledztwa kwalifikacja prawna zarzutu stawianego oskarżonemu z art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. nie mogła mieć decydującego znaczenia, a nawet wspierać stanowisko przyjęte przez Sąd Okręgowy. Nie jest też tak, iż zmiana kwalifikacji zarzutu na przepis art. 148 § 1 k.k. miała miejsce - jak to przyjmuje Sąd meriti - po śmierci pokrzywdzonego, bo w dacie 1 października 2019 r. zakwalifikowano czyn oskarżonego z art. 156 § 3 k.k. i in. (k. 103), nie zaś z art. 148 § 1 k.k., a który w tej postaci został R.B. ogłoszony na końcowym etapie śledztwa (w dniu 31 grudnia 2019 r. – k. 220), po wpływie do akt opinii lekarza medycyny sądowej z dnia 28 grudnia 2019 r., a co także podważa zasadność stanowiska Sądu Okręgowego wyrażanego w owym wątku.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku i przypisanie oskarżonemu zbrodni z art. 148 § 1 k.k. i wymierzenie za to kary dożywotniego pozbawienia wolności</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd Apelacyjny z powodów powyżej naprowadzonych zmienił zaskarżony wyrok przypisując R. B. zarzuconą mu zbrodnię z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za co wymierzono mu karę 15 lat pozbawienia wolności. Kara ta musi zostać uznana za sprawiedliwą, jeśli zważy się na</p>		

okoliczności popełnionej zbrodni, jak i cechy osobowości oskarżonego i dotychczasowy sposób jego życia. Okoliczności obciążające, do których – poza bardzo znacznym stopniem społecznej szkodliwości czynu i stopniem zawinienia - należą uprzednia karalność oskarżonego, działanie w warunkach opisanych w art. 64 § 1 k.k., w tym w okresie próby związanym z udzielonym mu warunkowym zwolnieniem z kary, którą odbywał za zbrodnię z art. 148 § 1 k.k., jak też nieodwracalność skutków wyrządzonych przestępstwem, nie pozwalają uznać, iż wymierzona kara jest rażąco surowa. Istotne jest także, co wynika z wniosków opinii sądu psychiatrycznej, iż czyn przypisany oskarżonemu został popełniony w związku z zaburzeniami osobowości, a zważywszy na to, że R. B. był już w przeszłości karany za podobne przestępstwo (z art. 148 § 1 k.k.) zachodzą w ocenie Sądu Apelacyjnego podstawy do uznania prawdopodobieństwa popełnienia przez niego czynu zabronionego z użyciem przemocy, co potwierdzają także wyniki negatywnego wywiadu środowiskowego dotyczącego jego osoby. Nie ma jednak podstaw, aby uznać orzeczoną karę za łagodną i wymierzyć oskarżonemu karę dożywotniego pozbawienia wolności, o co wnosił prokurator, bo miarą surowości kary polegającej na pozbawieniu wolności, nie może być jedynie ilościowe oznaczenie czasu pozbawienia wolności, ale stopień wykorzystania sankcji karnej przewidzianej za dane przestępstwo (postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z 2017-03-30, III KK 395/16). Wnioskowana przez prokuratora kara dożywotniego pozbawienia wolności została niejako zarezerwowana dla

<p>sprawców całkowicie zdemoralizowanych, wobec których nieskuteczne będą jakiegokolwiek działania resocjalizacyjne i stanowi ona sankcję w istocie eliminacyjną. Przypomnieć w tym miejscu trzeba, że oskarżony działał z zamiarem ewentualnym, nagłym i w trakcie procesu wyraził żal w związku z zaistniałym przestępstwem (k. 406), co czyni nieuzasadnionym orzekanie wobec niego najsurowszej z kar przewidzianych przez polski system prawny, a to kary dożywotniego pozbawienia wolności.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego, zaskarżającego wyrok w całości, stawia zarzuty:</p> <p>1. obraży przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 201 § 1 k.p.k. polegającą na ustaleniu przez Sąd I instancji faktów w zakresie stanu zdrowia psychicznego oskarżonego w oparciu o opinię (...) Zakładu (...) w S., która w swojej treści odwoływała się do wyników obserwacji psychiatrycznej z 2010 r. przeprowadzonej na poczet innego postępowania, podczas gdy fakt oparcia się przez biegłych na wynikach nieaktualnej obserwacji oskarżonego w zakładzie leczniczym powinien dyskwalifikować opinię sądową psychologiczno-psychiatryczną jako materiał dowodowy dający podstawę do czynienia ustaleń faktycznych w sprawie, powyższe-obok dodatkowych zastrzeżeń wobec treści opinii omówionych szerzej w uzasadnieniu apelacji – czyniło w pełni uzasadnionym wnioski dowodowy obrony o dopuszczenie dowodu z opinii innego zespołu biegłych psychiatrów na okoliczności dotyczące stanu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>zdrowia psychicznego oskarżonego, który to wniosek został przez Sąd oddalony, a tym samym sąd naruszył art. 201 k.p.k., co miało jednocześnie wpływ na treść zapadłego w sprawie orzeczenia</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<ul style="list-style-type: none"> nie sposób podzielić stanowiska obrońcy objętego analizowanym zarzutem, także przy uwzględnieniu argumentów powołanych na jego poparcie w uzasadnieniu apelacji. Opinia sądowo-psychiatryczna, na której bazował Sąd I instancji ustalając kompetencje psychiczne oskarżonego nie nasuwa żadnych zastrzeżeń co do fachowości sporządzonego dokumentu, przyjętych przez biegłych metod badawczych, bądź adekwatności wysnutych wniosków. Nie ma racji skarżący zarzucając niekompletność zebranych przez biegłych danych odnośnie stanu zdrowia psychicznego oskarżonego, błędnego wykorzystania wyników obserwacji sądowo-psychiatrycznej oskarżonego z 2010 r., bądź też sugerowanej niekonsekwencji, mającej wynikać z faktu, że w toku innego postępowania karnego oskarżony został poddany takiej obserwacji, a w niniejszej sprawie takiej potrzeby nie dostrzeżono. Opiniujący biegli sięgając do kompletu dokumentacji lekarskiej zgromadzonej w sprawie oskarżonego wykazali się niewątpliwie 		

skrupulatnością i dążeniem do zebrania wszystkich relewantnych danych odnośnie stanu zdrowia psychicznego R.B., co w żadnym razie nie może stanowić podstawy do czynienia zarzutu, jak to suponuje apelujący, a wręcz przeciwnie świadczy o profesjonalnym podejściu biegłych do wykonywanych zadań. Nie ma także skarżący racji sugerując możliwość narzucenia biegłym przez sąd w jakiegokolwiek formie decyzji o potrzebie poddania oskarżonego obserwacji sądowo-psychiatrycznej. Nie można także zgodzić się z obrońcą, że biegli ferowali wnioski w oparciu o wyniki badań przedmiotowych, które miałyby nie zostać odpowiednio dobrane, bo brak jakichkolwiek postaw, aby kwestionować kompetencje czy wątpić w wiedzę medyczną opiniujących w owej kwestii,

- w tej sytuacji nie można podzielić zarzutu obrazy przez Sąd Okręgowy przepisu art. 201 k.p.k., który jawi się jako stawiany bez pokrycia. Zalegające w aktach sprawy opinie sądowo-psychiatryczno-psychologiczne z dnia 18 grudnia 2019 r. i z dnia 9 stycznia 2020 r. (k. 172-182, 234-242) wydane zostały przez biegłych po zapoznaniu się z materiałem aktowym sprawy, ale i szczegółowym badaniu oskarżonego. Słusznie zatem Sąd Okręgowy w oparciu o wydane przez biegłych lekarzy psychiatrów i psychologa opinie przyjął, że stan zdrowia psychicznego oskarżonego został w sposób

kompleksowy zbadany i nie zachodziły żadne podstawy faktyczne czy procesowe do dalszego weryfikowania tych zagadnień, co do których uzyskano już pełne, wewnętrznie spójne i jasne opinie sądowo-psychiatryczne i psychologiczne, a w świetle których nie zachodzą podstawy do kwestionowania poczytalności oskarżonego tempore criminis. Stąd też nie było żadnych powodów, aby sięgać do możliwości regulowanych przepisem art. 201 k.p.k., czy to poprzez zwracanie się po kolejną uzupełniającą opinię tych samych biegłych, czy też po opinię innego ich zespołu, czego domagał się skarżący. Nie trzeba przypominać, iż przesłanką ku temu nie może być sam fakt nie podzielania zawartych w opinii wniosków przez stronę procesu. Stąd nie sposób uznać, że decyzja Sądu Okręgowego o oddaleniu wniosków dowodowych obrońcy o dopuszczenie kolejnych opinii była nieprawidłowa, czy też obrażała typowane w apelacji przepisy proceduralne, skoro formalnie i merytorycznie była rozstrzygnięciem słusznym.

Wniosek

o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

zasadny
 # częściowo zasadny
 # niezasadny

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>wniosek całkowicie niezasadny, w szczególności dlatego, że nie został powiązany z żadną z przyczyn mogących uzasadniać wydanie przez sąd odwoławczy orzeczenia kasatoryjnego. Co więcej, apelujący obrońca nie sprecyzował także, do wykazania jakiej okoliczności dążył, stawiając tak brzmiący postulat</p>		
<p>3.3.</p>	<p>2. z ostrożności procesowej obrońca zarzucił – rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary 9 lat pozbawienia wolności z uwagi na nienależyte uwzględnienie dyrektyw wymiaru kary, jej celów wychowawczych, a także przy niedostatecznym rozważaniu okoliczności przemawiających za zastosowaniem kary w niższym wymiarze, tj. m.in. warunków osobistych oskarżonego przemawiających za tym, iż wymierzenie kary w niższym wymiarze spełniłoby swój walor prewencyjny oraz sprawiedliwościowy, oskarżony częściowo przyznał się do popełnienia przypisanego mu czynu, złożył wyjaśnienia, a ponadto jest osobą młodą, którą należy poddać odpowiedniej resocjalizacji, a co za tym idzie sąd powinien rozważyć, czy kara wymierzona w rozmiarze mniej dolegliwym nie byłaby w niniejszym stanie faktycznym wystarczająca</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>w świetle wydanego w instancji odwoławczej wyroku zmieniającego</p>		

zapadłe w Sądzie Okręgowym orzeczenie co do winy i kary oskarżonego, tak brzmiący wniosek obecnie jawi się jako bezprzedmiotowy	
Wniosek	
o obniżenie kary i jej wymierzenie w granicach dolnego ustawowego zagrożenia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
wniosek niezasadny z powodów podanych powyżej	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
punkty 3 -5	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
zawarte w tych punktach zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcia incydentalne- w przedmiocie kosztów postępowania pierwszoinstancyjnego oraz dowodów rzeczowych – nie zawierają błędów wymagających ingerencji w ich treść z urzędu	

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
w punkcie 1 wyroku tut. Sądu zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że uznano R.B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego znamiona zbrodni z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy art. 148 § 1 k.k. wymierzono mu karę 15 lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet - na mocy art. 63 § 1 k.k.- okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od daty zatrzymania do wydania wyroku przez Sąd odwoławczy	
Zwięźle o powodach zmiany	
zarzut odwoławczy zawarty w apelacji wywiezionej przez prokuratora okazał się zasadny, co doprowadziło do zreformowania zaskarżonego wyroku w opisany sposób z przyczyn wyjaśnionych w sekcji 3.1 nin. formularza	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku
6. Koszty Procesu

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3 i 4	<ul style="list-style-type: none"> kosztami za postępowanie odwoławcze obciążono Skarb Państwa, zwalniając oskarżonego od ich ponoszenia z uwagi na wymierzoną mu długoletnią karę pozbawienia wolności i brak jakichkolwiek źródeł dochodu. Wszystko to czyni uzasadnionym stwierdzenie, że uiszczenie tej należności byłoby dla 	

	<p>oskarżonego zbyt uciążliwe, o ile nie nieprawdopodobne,</p> <ul style="list-style-type: none"> z uwagi na udzieloną oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym pomoc prawną, należało zasądzić od Skarbu Państwa stosowne wynagrodzenie z tego tytułu na rzecz obrońcy ustanowionego z urzędu
7. PODPIS	
<p>SSA Karina Maksym SSA Robert Kirejew SSA Iwona Hyla</p> <p>SSA Aleksander Sikora SSA Michał Marzec</p>	

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie z punktu 1 zaskarżonego wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie z punktu 1	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana